

הימצאותו מחוץ למחנה היא מחמת שבדרכתו הרוחנית נמצא הוא מחוץ לגבול הקדושה. וגם על יהודי הנמצא במצב כזה, מבטיחה התורה שסופו לעשות תשובה. וזהו הרמז בלשון "והובא אל הכהן" - שמשמעותו שייבא בעל פורחו, דכין שהקב"ה יערה עליו רוח ממרום, ודאי שישוב אל המחנה.

וכיון שסוף-כל-סוף רצון ה' הוא שתהיה התשובה מפנימיותו של המצורע, לכך נאמר "ויצא הכהן", שאף שתחלת התשובה היא בדרך מתנה מלמעלה, המרומקמת את המצורע "אל הכהן", הרי שהעבודה אחר-כך היא להמשיך את הקדושה "החוצה", לדרכת האדם כפי שהוא מצד-עצמו, וזהו הרמז בכך שהכהן יוצא אל המצורע.

(ג) ויצא הכהן אל מחוץ למחנה וראה הכהן והנה נרפא נגע הצרעת מן הצרוע:
גויפוק כהנא למברא למשריתא ויחזי כהנא והא אתסי מכתש סגירותא מן סגירא:

ה"י א- אל-מחוץ למחנה • חוץ לשלש מחנות שנסתלח שם בימי חלוטו.

(ד) וצוה הכהן ולקח למטהר שתי צפרים חיות טהרות ועץ ארז ושני תולעת ואזב:
דויפקד כהנא ויסב למדפי תרתין צפרין חיין דכין ואעא דארזא ויצבע זהורי ואזובא:

ה"י א- חיות • (חולין קמא) פרט לטרפות. טהרות • פרט לעוף טמא. לפי שהנגעים באין על לשון הרע (ערכין טו), שהיא מעשה פטפוטי דברים, לפיכך הזקקו לטהרתו צפרים, שמפוטטין תמיד בצפצוף קול. ועץ ארז • לפי שהנגעים באין על גסות הרוח. ושני תולעת ואזב • מה תקנתו ויתרפא? ישפיל עצמו מגאותו כתולעת וכאזוב. עץ ארז • מקל של ארז. ושני תולעת • לשון של צמר צבוע זהורית (ב"מ כ"ט).

~ נקודות משיחות קודש ~ (לקוטי שיחות כו עמ' 97)

שהנגעים באין על לשון הרע . . על גסות הרוח (רש"י יד, ד) לשון הרע, שהוא חטא חיצוני, המתבטא בדבור בלבד (פטפוטי דברים) - מביא נגעי עור הבשר, המופיעים בחלקי הגוף החיצוניים והנחותים יותר. **גסות הרוח**, שמקומה פנימי ועמוק יותר בנפש האדם - מביאה נגעים המופיעים בראש (או בזקן), האבר החשוב ביותר בגוף האדם.

(ה) וצוה הכהן ושחט את הצפור האחת אל-בלי חרש על-מים חיים:
הויפקד כהנא ויכוס ית צפרא חדא למאן דחסף על מי מבויע:

ה"י א- על-מים חיים • נותן אותם תחלה בכלי, כדי שיהא דם צפור נפר בדם, וכמה הן? רביעית.

רש"י כפשוטו - מהדרות לשם

ושני תולעת ואזוב. התולעת וכן האזוב שהוא מין עשב נמוך, הם אות לשפלות רוח, ובאים לרמוז למצורע מה תקנתו ויתרפא מגאותו - ישפיל עצמו מגאותו כתולעת וכאזוב, ושוב לא יבוא לידי סיפור לשון-הרע

(תנחומא) (שמירת הלשון ח"ב פט"ו):

עץ ארז. יעץ בכל מקום פירושו אילן, אולם כאן אין פירושו אלא מקל יהוד של עץ ארז (רא"ם):

שני תולעת. לשון של צמר צבוע זהורית - חתיכה ארוכה של צמר סרוק ומשוף פעין לשון, הצבוע בצבע אדום עז המופק מן התולעת (רש"י יומא ט"ז): תורה ה

(ה) על מים חיים. לשון הכתוב אל כלי חרש על מים חיים פירושו: על מים חיים שבתוך כלי-חרס, ומלמד

שאינו בשר לטהרת המצורע. ומה בשתנה המצורע מכל שאר הטמאים שדווקא הוא וקוק להביא ציפורים לטהרתו? לפי שהנגעים באין על עון לשון-הרע שהוא מעשה פטפוטי דברים, לפיכך הזקקו לטהרתו צפרים, שמפוטטין תמיד בצפצוף קול. כלומר, הבאת הציפורים המצפצפים בקול ללא הפסק, באה לרמוז על עון לשון-הרע הנגזר מחמת פטפוט דברים בלי הרף (ערכין טו):

ועץ ארז. לפי שהנגעים באין על גסות הרוח - גאות הלב, שאין אדם בא לספר בגנותם של אנשים אחרים אלא מתוך גאנותו עליהם, לפיכך אמרה תורה למצורע שביא מעץ הארז המתנשא לגובה, לרמוז לו בכך על גאנותו (תנחומא) (במ"ד):

(ג) אל מחוץ למחנה. על אף שנאמר 'מחנה בלשון יחיד, אין פירושו אלא חוץ לכל שלש המחנות [מחנה שכינה, מחנה לוי, ומחנה ישראל]. שנסתלח שם המצורע בימי חלוטו - בימים שהיה המצורע טמא מוחלט

(ראה רש"י לעיל יג, מו): תורה ד

(ד) חיות. לא בא הכתוב ללמדנו שהציפורים יהיו חיות ולא מתות, שכן דבר זה אנו יודעים מתוך כך שציפור אחת טעונה שהיטה והשנייה שילוח על פני השדה, אלא בא הכתוב למעט בכך פרט לטרפות - ציפורים שנתהוו בהם אחת מן השריפות האוסרות אותן באכילה, שאינן בכלל 'חיות', לפי שטריפה אינה יכולה לחיות זמן

רב (חולין קמ) (רע"ב):

טהורות. פרט לעוף ממין טמא,